

TWEESPRAAK

In de rubriek *Tweespraak* leggen we een discussievraag voor aan twee mensen die er een verschillende visie op nahouden.

Is geld geven aan bedelaars een goed idee?

Wie bedelt, doet dat om te overleven. Geven mag, maar behandel bedelaars vooral met menselijk respect, zegt Niek EVERTS. Zij werkt al vijftien jaar als pastoraal werker met dak- en thuislozen.

Niek Everts
Straatpastor in de stad
Antwerpen

Voor veel dak- en thuislozen evenals voor heel wat personen met een verslavingsproblematiek is bedelen de belangrijkste bron van inkomsten. Betrokkenen zijn daarover trouwens volkomen eerlijk. In principe heeft iedere Belgische burger recht op een leefloon. Ons publiek heeft dat vaak niet, omdat die mensen geen vast referentieadres hebben. Dikwijls vallen ze ook uit het systeem omdat ze verlaafd zijn en hun verslaving de bovenhand neemt. Toch moeten zij wel elke dag zien te overleven. Daarom is bedelen hun enige manier om aan een inkomen te geraken. Ook als ze gratis eten krijgen bij een voedselbedelingorganisatie of langsaan bij een sociaal restaurant, volstaat dat vaak niet om te overleven.

Velen zeggen: „Ik bedel helemaal niet graag, maar het is beter dan te stelen of me te prostitueren.” In hun ogen is het een manier om geen schade toe te brengen aan de samenleving en aan zichzelf. Bedelen is echter zichzelf uitschakelen als mens. Verstand op nul. Iemand vertelde dat als hij bedelde, hij zichzelf onrecht aandeed en zich liet uitschelden door anderen. Zij krijgen immers een boel negatieve dingen over zich. Af en toe is echter iemand vriendelijk – dat betekent al heel wat – en af en toe geeft iemand iets. Als je de bedelaar ook als mens benadert en met hem of haar een men-

selijk gesprek aanknoopt, vindt hij of zij op dat moment opnieuw aansluiting met de samenleving. Of je dan iets geeft of niet, hangt af van de situatie, van je instelling op dat ogenblik of van je inschatting of de bedelaar echt iets nodig heeft. Het voornaamste is dat je de bedelaar met respect en menselijk behandelt.

Zonder structurele maatregelen blijven bedelaars in hun vicieuze cirkel zitten. Je hebt menselijke mensen nodig, zoals straathoekwerkers, die verbinding met hen kunnen aangaan en die door een vertrouwensband te smeden de cirkel kunnen doorbreken. Bovendien kalft onze sociale zekerheid af, waardoor ze niet alle mensen opvangt. Soms tijdelijk. Zij die bijvoorbeeld bij

het OCMW een leefloon aanvragen, moeten wekenlang wachten op goedkeuring en krijgen het leefloon pas aan het einde van de maand uitbetaald. Om die periode te overbruggen, rest velen geen andere oplossing dan de straat op te gaan. Vaak krijgen ze ook voorwaarden opgelegd waaraan ze niet kunnen voldoen.

Om uit de vicieuze cirkel te geraken, hebben ze een goed netwerk nodig. Vaak hangt het af van een sleutelmoment in hun leven, zoals opnieuw contact hebben met familie of een goed lief ontmoeten. Dus ja, geld geven aan bedelaars is een goed idee, maar het belangrijkste is dat je met hen in contact komt, even een menselijk gesprek hebt. Want zij bedelen uit noodzaak, niet als hobby.

© Reinhart Croon

Zomaar geld geven aan bedelaars is geen duurzame oplossing, vindt Karel VAN EETVELT. Probeer hun een baan of werkervaring te bieden om opnieuw te kunnen aansluiten bij de arbeidsmarkt.

Karel Van Eetvelt
Gedelegeerd bestuurder Unie
van Zelfstandige Ondernemers

Soms geef ik een bedelaar spontaan iets. Vanuit een rechtstreekse menselijke reflex. Ik zie iemand in nood en wil die persoon helpen. Dikwijls vraag ik me amper een paar minuten daarna echter af of ik daar wel goed aan deed. Niet dat ik daar dan spijt van heb. Een volgende keer doe ik het allicht weer. Wat echter zal die man of vrouw doen met dat geld? Sommige bedelaars maken deel uit van een georganiseerd netwerk en dan is uitbuiting niet veraf. Mogen ze dat geld wel voor zichzelf houden? Of moeten ze het aan iemand afgeven? Dat doet me meer dan eens twijfelen. Ik besef ook dat op z'n minst een deel van die bedelaars wellicht alcohol gaat kopen met het geld dat ik geef, in plaats van ermee hun echte noden te lenigen.

Ik ben voorstander van duurzame oplossingen. Zomaar geld geven, is dat niet. Het is altijd beter om die mensen op een duurzame manier uit hun vaak uitzichtloze situatie te helpen, om hen te helpen opnieuw een plek vinden in de samenleving in plaats van naast de samenleving. Zodat hun zelfbeeld weer beter wordt. Een baan of tenminste al een werkervaring kan hiertoe een grote bijdrage leveren. Opnieuw aansluiting vinden bij de arbeidsmarkt. Actief bijdragen aan de samenleving, maar vooral ook jezelf weer waardevol vinden voor die sa-

menleving. En daarvoor betaald worden in plaats van te moeten bedelen om geld.

Ik vermoed echter dat die mensen allereerst nood hebben aan begeleiding om weerbaarder te worden en opnieuw in zichzelf te geloven. Bedelaar word je niet van vandaag op morgen. Iedere bedelaar heeft een verhaal van tegenslagen en trauma's. Van een geknakt zelfvertrouwen en geen uitweg meer zien. Van de dag waarop de drang om te overleven de trots overstijgt, maar het geloof in een waardevolle toekomst verdwenen is. Vooral dat geloof in de toekomst, dat besef dat je toch nog waardevol kunt zijn voor de samenleving, moet terugkeren. Ongetwijfeld hebben zij ook nood aan vorming, zodat ze opnieuw meekunnen. Investeren in re-integratie dus. Een aanpak op lange termijn die duurzaam is en kansen creëert. Bij uitstek een opdracht die we als samenleving moeten opnemen. Het blijft onaanvaardbaar dat in een land dat zo veel middelen herverdeelt nog niet de juiste succesvolle aanpak daarvoor is gevonden.

Tot het zover is, moeten bedelaars nog altijd eten en drinken en een droge plek vinden om te slapen. Gelukkig zijn er, vooral in onze steden, diverse organisaties die de eerste noden lenigen. Elke dag opnieuw. Die organisaties verdienen onze steun en ongetwijfeld is het beter hen een extra euro in de rug te geven dan enkele euro in de handen van een bedelaar te stoppen.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikels? Schrijf naar **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of e-mail naar lezersbrieven@kerknet.be, met vermelding van uw naam en adres. De redactie behoudt zich het recht lezersbrieven taalkundig te bewerken en in te korten.

Paus Franciscus (1)

KERK & leven, 19 OKTOBER 2016

Ik ben blij met uw bijdrage *Modern leiderschap*. Inderdaad, paus Franciscus zit helemaal in het spoor van Jezus. Moge de Geest hem blijven inspireren en steunen om voort te gaan op die weg. Dank ook voor uw wekelijkse bijdrage, ook dat is kwaliteit van leven.

Cecile DECLERCQ, Kessel-Lo

Paus Franciscus (2)

KERK & leven, 19 OKTOBER 2016

Het *Standpunt* over modern leiderschap vond ik fantastisch. Gaat het achterdochtigen en tegenstanders van paus Franciscus om de Kerk en haar leer of om God? Om de macht over mensen of met mensen? Om angst voor prestigeverlies, om de angst voor het veranderen van eigen denken, om angst uit

de kinderschoenen te stappen en angst voor de transformatie, waartoe wij allemaal geroepen zijn? Of gaat het over de liefde voor God, voor onszelf evenveel als voor de medemens?

Marijke STEFFELAAR, Gentbrugge

Mia Leijssen

KERK & leven, 19 OKTOBER 2016

Ik ben blij ook eens van een geleerde vrouw te horen dat religie niet scheidt, maar verbindt. Ik pleit er zelf voor om eerder de overeenkomsten tussen religies te bekijken. Er zijn meer gelijkenissen tussen de gekende godsdiensten dan verschillen.

Spijtig genoeg weegt mijn mening niet door, want ik heb geen professionele, politieke of andere macht.

Trees VANDENBUSSCHE, via Kerknet

Afscheid nemen

KERK & leven, 26 OKTOBER 2016

Het themanummer over dood en verrijzenis was een mooi werkstuk. Rouwen doet verschrikkelijk pijn, maar de opstanding van Jezus Christus laat ons toe dat verdriet in het juiste perspectief te plaatsen.

Wij moeten als christenen de hoop in het hiernamaals levendig houden. Jezus beloofde ons dat wij opgenomen worden in de hemelse vreugde. De dood is voor ons, gelovigen, een reikhalzend uitzien naar zijn ware oneindige Liefde. Als we het rouwproces benaderen vanuit christelijk perspectief, valt ons een enorme last van de schouders.

In eucharistisch gebed II B wordt gezegd dat wij als het ware „door de dood heen zijn gegaan”. Die woorden moeten ons blij maken.

Luc VERREYCKEN, Aarschot

Advertentie

Mijn Stannah Siena,
aangepast aan mijn behoeften

Documentatie en gratis
prijsop offerte op
0800 95 950

info@stannah.be

www.stannah.be

Naam + Voornaam
Adres
Postcode Tel :
Stad E-mail

Stannah sprl
Poverstraat 208, 1731 Relegem

Stannah